

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

2. Non repulit Deus plebem suam quam præsciuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

qui, non obedire, nullum esset novum peccatum, quia natura vires excedit fidei donum) alij captivare intellectum in obedientiam fidei gratiæ ductum sequentes nolunt, alij volunt.

Argumentum Cap. XI.

DOCE T reliquias Iudæorum saluatas esse beneficio gratiæ Christi, reliquos in sua cæcitate mansisse: Gentes tamen ad fidem vocatas illis insultare non debere, ne & illi excidantur. Denique & ipsos Iudæos tandem ad fidei notitiam & complexum peruenturos exemplo Gentium, sicut Gentes ob incredulitatem Iudæorum venerunt. In qua gratiæ dispositione altitudinem diuinæ sapientiæ admirando concludit.

2. *Non repulit Deus plebem suam quam præsciuit.*

Prædestinatio cur modò electio modò præsciencia vocetur.

QUUM ad prædestinationem cuiusque adulti duo necessaria sint, nempe & Dei electio secundum propositum suum per gratiam (hoc est, voluntas conferendi ea auxilia gratiæ, quibus prævidet prædestinatum ad vitam æternam peruenturum) & præterea ipsa Dei præsciencia, quod talibus gratiæ auxilijs

illis prædestinatus ipse de facto ita sit vfu-
 rus, vt ad beatitudinem perueniat, quodum
 prior vera & vnica causa est prædestinatio-
 nis, ratione ipsius prædestinati; altera nec
 causa nec origo, sed ei coniuncta: propter
 ea Scripturæ sanctæ prædestinationem hanc
 diuinam modò ex vno capite appellant ele-
 ctionem secundum Dei propositum; modò ex alio
 capite eam nominant præscientiam, & præde-
 stinatos appellant præscitos à Deo, vt hic
 Paulus Iudæos electos vocat præscitos; præ-
 scitos nempe, quòd in beatitudinem (me-
 diantibus certis gratiæ auxilijs, & eorum
 recto vsu) liberè peruenirent. Calvinus hoc
 loco ab hoc legitimo sensu abhorrens, ita
 scribit: *Præcognoscendi verbo non intelligo specu-
 lationem nescio quam, qua præsciuerit Deus qua-
 les quisque futurus esset; sed beneplacitum, quo sibi
 delegit in filios, qui nondum nati in eius gratiam se
 insinuare non poterant.* Ita ille præscientiã cum
 electione confundit, nec alteram ab altera
 distingui patitur. Atqui eas distinguit Pau-
 lus, distinguit & Petrus. Paul. his verbis: *Quos
 præsciuit, & prædestinavit cõformes fieri imagini filij
 sui;* quæ verba, quomodocũque cõstruantur,
 præscientiã à prædestinatione distinguunt;
 atque ita distinguunt, vt vel eam designent
 quæ secundum nostrũ intelligendi modum
 prædestinationem præcedit, de qua cap. 9.
 dictum est, vel eam quæ cum ipsa prædesti-
 natione coniuncta est, de qua mox dicemus,

Præscien-
 tia & ele-
 ctio distin-
 guuntur.
 Rom. 8.
 Præscientiã
 in Deo
 duplex.

Xx 5 & de

1. Pet. 1. & de qua Petrus hoc modo loquitur, *Electio aduenis secundum præscientiam Patris.* Manifestè affirmat electos secundum quandam Dei præscientiã tales esse, id est, esse in diuina electione vel circa ipsos electos quandã Dei præscientiam, non quæ ipsa sit electio, sed cui electio conformis respondeat ac conueniat. Quæ qualis sit, quia de ea loquitur hoc loco Apostolus, paucis explicabo.

Præscientia prædestinationi coniuncta quæ. Præscientia in Deo, secundum quam fit electio, est cooperationis humanæ futuræ & perseverantiæ simul electorum præuisæ; non illa simplicis intelligentiæ, qua nouit cooperationem vt possibilem, aut vt futurã conditionaliter, si hæc aut illæ circũstantiæ ponantur (quæ, vt dixi, secundum nostrũ intelligendi modũ ipsam prædestinationem præcedit, & ad Dei prouidentiam electis ac reprobis communem, non ad ipsam prædestinationem propriè pertinet, vt supra cap. 9. explicatum est) sed est illa quæ visionis dicitur, qua Deus nouit cooperationẽ futuram in actu absolute, ideóque præscientia quædam non simpliciter speculatiua sed prædictica est, sine qua nullos aduertos prædestinat. Hæc præscientiã futuræ cooperationis actualis in quolibet prædestinato (à qua tanto opere abhorret Calvinus, cum ipsa Dei prædestinatione perpetuò coniunctam esse, ne à nobis fingi videatur) à S. Augustino, qui vnus maximè causam prædestinationis ali-

quam

quam quoad omnes eius effectus in præui-
 sis electorum bonis operibus sapientissimè
 semper negat, agnitam ac traditam fuisse
 docebo. Sanè in libro de prædestinatione
 Sanctorum ita scribit: *Quod Apostolus dicit de* Cap. 10.
bonis operibus, quæ preparauit Deus vt ambulemus
in illis, prædestinatio est, quæ sine præscientia non
potest esse. Prædestinatione quippe Deus ea præscit
quæ erat ipse facturus. Et iterum paulò post: Cap. 19.
Cum nos prædestinauit, opus suum præsciuit, qui nos
sanctos & immaculatos facit. Hæc ille. Rursum Cap. 17.
in libro de bono perseuerantiæ: Hæc dona Dei,
in quibus est incipere credere, & in fide perseuerare,
si nulla est prædestinatio, non præsciuntur à Deo.
Præsciuntur autem. Hæc est igitur prædestinatio
quam defendimus. Atqui hæc dona Dei, & hæc
opera Dei, in electis suis non fiunt absque
electorum suorum cooperatione libera, vel
saltem (vt Calvinistæ volunt) actione spon-
tanea. Vtrumque igitur Deus prædestinan-
do præsciuit, & præsciendo prædestinauit.
Vnde alibi idem Augustinus: Qui omnes rerum De libero
causas præsciuit, profecto in eis causis nostras volun- arb. lib. 3.
tates ignorare non potuit, quas nostrorum operum cap. 4.
causas esse præsciuit. Quare iterum atque iterum
hanc doctrinam, vt indubitatè clarissimam,
idè celeberrimus gratiæ diuinæ Doctor tra-
dit. An quisquam (inquit) dicere audebit, Deum De bono
non præscisse quibus esset daturus vt crederent? aut perseuer.
quos daturus esse: filio suo, vt ex eis nõ perderet que- cap. 14.
quam? Quæ vniue si præsciuit (non personas
 tan.

tantum, sed & fidem atque opera) præcedit
 beneficia sua, quibus nos dignatur liberare, præsci-
 uit. Moxque ipsam prædestinationem ita de-
 finit, ut præscientiam cum ea indiuiduo nexu
 coniungat: Hac prædestinatio sanctorum nihil
 aliud est, quam præscientia & præparatio beneficiorum
 Dei, quibus certissimè liberantur quicumque
 liberantur. In prædestinatione non solum est
 præparatio ex beneplacito, sed etiam præ-
 scientia cum beneplacito. Tandem hunc ip-
 sum Pauli locum pertractans B. Augustinus,
 ubi disertè docet ex his Pauli verbis præsci-
 entie nomine significari prædestinationem,
 quia Dei dona, qua electis conferuntur ut salui
 fiant, à prædestinante Deo præsciuntur, post aliquâ
 disputationem ita concludit: Nullus igitur,
 qui hac intelligit, negare vel dubitare permittitur,
 ubi ait Apostolus, Non repulit Deus plebem suam
 quam præsciuit, prædestinationem significare voluisse.
 Præsciuit enim reliquias quas secundum electio-
 nem gratiæ fuerat ipse factururus: hoc est ergo, præ-
 destinavit. Sine dubio enim præsciuit, si prædestina-
 vit: sed prædestinasse, est hoc præscisse quod erat ip-
 se factururus. Opera gratiæ intelligit, quæ in
 suis electis operatur Deus, ut ad salutem per-
 veniant. Vnde paulò post ita scribit: Hac om-
 nia, initium scilicet fidei, & cetera vsque in finem
 dona sua, Deus largiturum se vocatis suis esse præ-
 sciuit. Hæc ille. Deus ergo, quoscunque præ-
 destinat, non solum ex beneplacito præde-
 stinat, quoad personas ipsas electas; nec ut
 abso-

Cap. 11.

absolutè saluandos, quia electos; sed cum præscientia eorum omnium quæ Deus in illis operaturus est; cum præscientia, inquam, beneficiorum gratiæ, fidei, charitatis, perseuerantiæ, eos prædestinat: quibus median-
tibus saluantur, quicumque adulti saluantur. Sic non finem præcisè, sed finè per media, nec prius finem quàm media, Deus prædestinat. Hac de causa ipsa prædestinatio, non solum electio, sed & interdum præsciētia in Scripturis vocatur, vt ex hoc ipso Pauli loco B. Augustinus loco nuper citato accuratè probat. Cap. 17.
suprà.

Quæ sanè omnia idcirco contra Calu-
num ex B. Augustino hoc loco accumulauit,
quia *præscientiæ velo electionem non modò obscu-
rari, sed & aliunde quàm ex Dei beneplacito origi-
nem accipere*, Calvinus conqueritur; ideo què
Deum *absque yllo respectu ad hominum futuram
cooperationem quasumque voluntates, consilio ac
decreto suo, quod earum omnium considerationem
antecedat, prædestinare* affirmat, in hanc suam
sententiam vnum Augustinum trahens,
quum *seculis omnibus alios magnos authores sibi
aduersari* fateatur. Atqui ex præceden-
tibus apparet, non secus Beatum Augu-
stinum quàm alios Doctores omnes, præ-
scientiam fidei, charitatis, perseuerantiæ,
aliorumquè bonorum operum & bene-
ficiorum Dei, quibus ad salutem prædesti-
nati perueniunt, cum ipsa prædestinatione
diui-

diuina intimè & indiuiduo nexu cōiunctam agnoscere ac docere. Qui huius præscientiæ doctrinam à Scholasticis Theologis latius explicatam & solidè confirmatam videre cupit, legat Gregoriū à Valentia in Sanctum Thomam.

Valen. in 1
par. q. 23.
puncto 4.

4. Reliqui mihi septem millia virorum qui non cur-
nauerunt genua ante Baal.

Ineptè & pertinaciter his verbis & hoc exemplo abutuntur horum temporum hæretici, vt similem Christianæ Ecclesiæ statum esse hodie ostendant, postquam illi suas hæreses, Ecclesiæ Christianæ ante tot se-
cula incognitas, propalare & propagare cœperunt. Calvinus, cum cæteris insaniens, ita in hunc locum scribit: *Hoc animadvertant le-
ctores: quòd Paulus temporis sui statum diligenter cum vetusta Ecclesia conditione tum hoc loco tum etiam alibi comparat, non mediocriter hoc ad fidei confirmationem valere, dum reputamus nihil nobis hodie accidere, quod non olim experti sint sancti Patres. Scimus enim quàm grauis machina sit ad turbandos infirmos animos nouitas. Sed & in sua pestilenti Institutione idem exemplum his verbis premit: Quamuis istius vastitas qua no-
bis vndique occurrit (Catholicæ Ecclesiæ toto orbe diffusæ faciem suorumque paucitatem intelligit) nihil residuum esse clamet, sciamus tamen fructuosam esse Christi mortem, Deumq; mirabiliter Ecclesiam suam quasi in latebris seruare;*
sicut

Inft. lib. 4.
cap. 1. n. 2.